

Phần Sáu
HUYẾT ĐAO LÃO TỔ

Hồi thứ Hai Mười Hai

Hảo Nhân Muốn Giết, Ác Nhân Giải Cứu

Nguyên bọn ác tăng giống như Bảo Tượng mấy bữa nay nổi tính cuồng
dâm gây ra bao nhiêu án mạng tiền gian hậu sát theo dọc dải sông Trường Giang.

Bọn ác tăng này ỷ mình võ công cao cường, chúng đã gây án mạng rồi
không úy kỵ gì nữa. Xong việc chúng vẽ đồ hình huyết đao lên tường. Những sự
chủ nếu không phải là nhà quan, nhà phú hộ thì cũng là những nhân vật nổi danh
trong võ lâm.

Trong mấy huyện hai bên bờ sông Trường Giang, hễ nghe nhắc đến bốn chữ
“Huyết đao ác tăng” là ai nấy đều cả kinh thất sắc.

Những người tróc nã hung phạm chẳng những chỉ là bọn công sai ở nha môn,
mà cả hào kiệt, tiêu sư, kỳ túc võ lâm ở Lương Hồ cũng tới tấp xuất mã truy tầm.

Tên công sai kia bảo chính mắt gã nhìn thấy Dịch Vân vào nhà Lý Cử nhân
gây nên án mạng dĩ nhiên là nói láo. Nhưng bọn chúng thấy Dịch Vân bị thương
trầm trọng chẳng thể nào chạy trốn được, liền quyết định chủ ý đem bao nhiêu tội
trạng đổ hết lên đầu chàng, một là làm tiêu hết mọi vụ huyết án, hai là bắt được
trọng phạm, dĩ nhiên công lao rất lớn.

Trong Linh Kiếm song hiệp thì chàng công tử tên gọi Uông Khiếu Phong,
thiếu nữ họ Thủy tên Sanh. Hai người là biểu huynh biểu muội.

Phụ thân của Thủy Sanh là Thủy Đại, nổi tiếng hào kiệt vùng Tam Tương.
Lão là một trong bốn đại hiệp Lạc Hoa Lưu Thủy.

Uông Khiếu Phong cha mẹ mất sớm. Y được mẫu cữu Thủy Đại thu dưỡng
từ thuở nhỏ, lại truyền thụ võ nghệ cho.

Thủy Đại thấy gã ngoại sanh này phong tư tuấn nhã, học nghệ chuyên cần,
đã có ý muốn gả con gái cho gã ngay từ thuở nhỏ.

Đôi biểu huynh biểu muội này cùng học nghệ với nhau, khi khôn lớn lại kết
bạn ra ngoài hành hiệp. Hai người ý hiệp tâm đầu, tuy không nói ra nhưng đều biết
là cặp vợ chồng tương lai. Những nhà võ học không ty tiểu tiết đó.

Hai người học được môn võ chân truyền của Thủy Đại, mấy năm nay len lỏi
vào chốn giang hồ đã nổi tiếng. Khắp giải Hồ Nam Hồ Bắc, ai nghe nhắc tới Linh

Kiểm song hiệp cũng chĩa ngón tay cái lên ca ngợi:

– Hay lắm!

Huyết đao ác tăng gian sát lương gia phụ nữ, tiếng tăm đồn đến tai Linh Kiếm song hiệp.

Địch Vân ra tay cứu gia nhân ở Thủy phủ là Thủy Phúc, nên song hiệp còn nể nang chưa hạ thủ giết chàng, nhưng nghĩ tới đã cho ngựa xéo lên hai lần thì tưởng là chàng chẳng chết cũng bị trọng thương. Không ngờ nay lại thấy chàng gây chuyện ở tiểu trấn này.

Bốn tên công sai lớn tiếng kể tội Địch Vân, hai người đều hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp, càng nghe càng phẫn nộ.

Địch Vân thấy những người ngoài cuộc bu lại mỗi lúc một nhiều, càng khó bề thoát thân. Chàng giơ đao lên quát:

– Mau tránh đường cho ta đi!

Dưới nách bên trái chống một cái mái chèo, chàng nhằm mé đông xông ra.

Những người bao vây trên đường phố la lên một tiếng rồi chạy tán loạn.

Bốn tên công sai kêu réo:

– Thái hoa dân tăng! Chạy đâu cho thoát?

Chúng đánh bạo rượt theo.

Địch Vân phóng đơn đao chênh chếch ra, xoay tay một cái đã hốt trúng một tên công sai làm gã bị thương nơi cánh tay.

Tên công sai đó la rùm:

– Bắt tên giết người! Bắt tên giết người!

Uông Khiếu Phong cả giận thúc vế vào bụng ngựa cho nó vọt tới. Gã vung roi ngựa đánh véo một tiếng, quán được thanh đơn đao trong tay Địch Vân giật mạnh một cái.

Cánh tay Địch Vân bắt lực, thanh đơn đao tuột tay bay đi.

Uông Khiếu Phong vươn tay trái chụp lấy cổ áo sau gáy chàng, nhấc bổng lên, quát:

– Tên dân tăng này! Người đã gây nên nhiều án mạng ở vùng Lương Hồ thì đừng hòng sống nữa.

Tay mặt gã cầm đốc kiếm rút ra khỏi vỏ. Ánh thanh quang lóe lên, thanh trường kiếm nhằm chém xuống cổ Địch Vân.

Những người bàng quang đồng thanh hoan hô:

– Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Người thì reo:

– Giết chết tên dân tăng rồi!

Có kẻ hô:

– Chúng ta lại cần mỗi người một miếng cho hả giận.

Địch Vân lơ lửng trên không, chẳng còn chút sức lực nào kháng cự. Chàng liếc mắt ngó gương mặt xinh đẹp của Thủy Sanh thấy nàng lộ vẻ vui mừng một cách ngây thơ. Bất giác chàng ngấm ngấm buông tiếng thở dài, nghĩ bụng:

– Số mạng ta đã chưa rõ bị chết oan về tay người thì còn làm thế nào được?

Chàng ngó lại thấy Uông Khiếu Phong tay cầm trường kiếm giờ lên không, liền nhăn nhó cười lạt, miệng lẩm bẩm:

– Định đại ca ơi! Chẳng phải tiểu đệ không gắng sức hết lòng, nhưng vận khí của tiểu đệ hại quá!

Đột nhiên một thanh âm khàn khàn của lão già từ đằng xa cất lên:

– Xin hãy buông tay! Đừng hạ sát gã.

Uông Khiếu Phong quay đầu nhìn lại thấy một nhà sư mặc áo hoàng bào.

Nhà sư này tuổi đã già nua, đầu nhọn tai quắt, mặt đầy vết nhăn. Áo tăng bào của lão cùng một màu sắc với áo mặc của Địch Vân.

Uông Khiếu Phong biến sắc. Gã biết nhà sư này cùng một phái Huyết đao tăng ở phe Mật Tông, liền bảo thiếu nữ:

– Sanh muội! Hãy coi chừng!

Gã giờ kiếm lên nhắm cổ Địch Vân chém xuống. Gã định bụng hãy giết chết tiểu dân tăng trước rồi sẽ kết quả tánh mạng lão dân tăng sau.

Thanh kiếm còn cách cổ Địch Vân chừng một thước, Uông Khiếu Phong đột nhiên cảm thấy khuỷu tay tê chồn. Gã đã bị ám khí đánh trúng huyết đạo. Tay kiếm gã mềm xèo buông rũ xuống. Tuy luồng lực đạo của gã tiêu tan rồi mà lưỡi kiếm sắc bén lướt qua má bên trái Địch Vân cũng rạch thành một vết dài rướm máu.

Vị lão tăng này thân pháp cực kỳ thần tốc. Người lão vừa thắp thoáng tay đã đẩy Uông Khiếu Phong xuống ngựa.

Tay trái lão chụp lấy Địch Vân đặt lên yên ngựa trắng ngồi ở sau lưng Thủy Sanh.

Lão toan tiện tay đẩy nàng xuống ngựa, nhưng nàng đã rút trường kiếm nhằm bổ xuống đầu lão.

Lúc Thủy Sanh quay đầu lại, nhà sư già ngó thấy dong mạo nàng rất xinh đẹp, không khỏi sửng sốt, cất tiếng khen:

– Con nhỏ này đẹp quá!

Lão thò tay ra điểm huyết đạo sau lưng Thủy Sanh.

Thủy Sanh phóng kiếm chém vào quăng không. Đột nhiên toàn chân nàng biến thành bất lực. Thanh trường kiếm rớt xuống đất đánh choang một tiếng.

Thủy Sanh vừa kinh hãi vừa khiếp sợ, muốn nhảy xuống ngựa thì đột nhiên cảm thấy sau lưng tê chồn, không điều động hai chân được nữa.

Nhà sư già cười khàn khạch ba tiếng. Lão đưa chân phải tung mình nhảy lên lưng ngựa vàng.

Người ta lên yên tất phải đặt chân trái vào bàn đạp rồi mới tung chân phải qua lưng ngựa, nhưng vì lão tăng này không cần nhảy mà cũng chẳng dẫm lên bàn đạp, chỉ giơ chân mặt rồi tung mình lên được ngay. Có điều lúc này mọi người đang nhốn nháo, chẳng ai chú ý đến cử động đặc biệt khác lạ của lão.

Nhà sư già tay trái nắm dây cương con ngựa trắng. Hai chân lão thúc một cái. Cả ngựa vàng lẫn ngựa trắng tung vó chạy liền. Những vành nhạc bật lên tiếng choang choảng, leng keng.

Uông Khiếu Phong nằm thẳng cẳng dưới đất lớn tiếng hô:

– Sanh muội! Sanh muội!

Gã giương mắt lên nhìn người vị hôn thê bảo bối của mình bị hai tên dâm tăng cướp đi, hậu quả không biết thế nào, trong dạ rất đổi bồn chồn.

Toàn thân gã nhũn ra. Gã không hiểu vị lão tăng kia hạ thủ cách nào mà gã vận hết sức bình sinh cũng không nhúc nhích được.

Bọn công sai la lối om sòm.

Tên thì kêu:

– Mau bắt dâm tăng!

Một tên la:

– Huyết đao ác tăng chạy trốn rồi!

Tên khác nữa hô:

– Mau đuổi kẻ đả thương người.

Địch Vân ngồi trên lưng ngựa lão đảo muốn té. Dĩ nhiên chàng đưa tay ra nắm giữ lưng ngựa, nhưng tay đụng phải chỗ mềm như bông liền cúi xuống nhìn thì ra sau lưng Thủy Sanh.

Thủy Sanh cả kinh thét lên:

– Ác hòa thượng! Buông tay ra!

Địch Vân cũng giật mình kinh hãi, vội vàng buông tay chụp lấy yên ngựa.

Nhưng chàng ngồi đằng sau Thủy Sanh, mình hai người chẳng thể không đụng chạm vào nhau.

Thủy Sanh vẫn kêu gào:

– Buông ta ra! Buông ta ra!

Nhà sư già nghe nàng kêu réo điếc tai liền vươn tay điểm vào á huyết. Thế là Thủy Sanh hết đường thốt nên lời.

Nhà sư già cười trên lưng ngựa vàng, mắt không ngớt nhìn thân hình cùng tướng mạo Thủy Sanh, miệng tẩm tắc khen ngợi:

– Thật là xinh! Thật là đẹp! Điểm phúc của lão hòa thượng đến thế là cùng!

Thủy Sanh bị điểm huyết tuy không nói được, nhưng tai vẫn nghe rõ. Nàng thấy nhà sư già thốt lời khinh bạc sợ bỏ vĩa còn thiếu ngất đi.

Nhà sư già ruổi ngựa chạy về phía tây, pha vào những đường hẻo lánh.

Đôi ngựa chạy được một đoạn đường, hai vành nhạc bật lên những tiếng choang choảng, leng keng nghe đinh tai nhức óc. Hiển nhiên nó còn dẫn dụ cho người rượt theo biết đường mà đuổi.

Lão tăng liền vươn tay tháo từng chiếc nhạc vàng cũng như nhạc bạc xuống.

Những trái nhạc này buộc bằng kim ty và ngân ty, không ngờ thủ lực của lão rất mãnh liệt, rút từng cái một bỏ vào bọc, nhưng trái nhạc nào cũng bị bẹp lép.

Nhà sư già không cho ngựa nghỉ ngơi, chạy một mạch đến chiều thì tới một nơi bờ sông chỗ vách núi đứng dừng.

Địa thế vùng này rất hoang lương. Bốn bề không người qua lại cũng chẳng có nhà ở chi hết.

Lão cặp Địch Vân từ trên lưng ngựa đặt xuống đất, lại ôm Thủy Sanh đặt xuống theo. Đoạn lão dẫn ngựa buộc vào gốc cây lớn.

Nhà sư ngồi xếp bằng quay mặt ra sông, nhắm mắt lại vận công.

Địch Vân ngồi đối diện với lão, những luồng tư tưởng trong đầu óc nổi lên như sóng cồn.

Chàng lẩm bẩm:

– Cuộc tao ngộ bữa nay thật là kỳ! Hai vị hảo nhân định giết ta thì lão ác hòa thượng này đến cứu. Coi thái độ lão hiển nhiên cùng một đường với Bảo Tượng, quyết chẳng phải hạng người tử tế. Nếu lão xâm phạm đến vị cô nương đây thì làm thế nào?

Chiều trời mỗi lúc một tối dần. Tiếng thông reo trên núi ào ào như sóng xô. Tiếng dạ điểu réo quang quác.

Địch Vân ngừng đầu nhìn thấy nhà sư mặt trở như xác chết. Lòng chàng hồi hộp, xôn xao. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thấy bên đám cỏ rậm lộ ra góc tà áo trắng. Thủy Sanh nằm trong đó.

Địch Vân mấy lần muốn lên tiếng hỏi, nhưng thấy thần sắc nhà sư nghiêm nhiên như thần tượng. Lão luyện công, đang vào lúc quên mình, nên chàng không

dám kinh động.

Sau một lúc lâu, lão tăng đột nhiên từ từ đứng dậy. Chân trái đưa về phía trước, lòng bàn chân hướng lên trời. Chân phải đặt xuống đất, hai tay giang ra ngó về phía vùng trắng tỏ mới mọc ở chỗ sườn núi lồm vào.

Địch Vân trầm ngâm tự hỏi:

– Ta đã nhìn thấy tư thế kia ở đâu rồi?

Sau chàng chợt nghĩ ra, miệng lẩm bẩm:

– Phải rồi! Trong cuốn sách nhỏ của Bảo Tượng có vẽ đồ hình cổ quái này.

Nhà sư già đứng như vậy coi chẳng khác một pho thạch tượng, không lay động chút nào.

Sau một lúc bỗng nghe đánh vù một tiếng. Nhà sư già nhảy vọt lên rồi lộn đầu xuống. Hai tay chống đất, đầu dốc ngược. Hai chân chống lên trời.

Địch Vân nảy lòng hứng thú liền rút cuốn sách trong bọc ra lật tới trang vẽ đồ hình.

Dưới ánh trăng tỏ, quả nhiên nhà sư già đang làm theo tư thế trong sách.

Chàng tỉnh ngộ tự nhủ:

– Đây nhất định là phép luyện công của bọn họ.

Chàng thấy tư thế nào của nhà sư cũng biến đổi vô cùng tận. Trong lúc nhất thời chưa chắc đã luyện hết được ngay.

Nhà sư vẫn ngưng thần nhắm mắt để hết tâm thần vào việc luyện công.

Địch Vân gấp sách lại bỏ vào bọc, bụng bảo dạ:

– Vị lão tăng này tuy đã cứu mạng ta, nhưng hiển nhiên là phường thâm tà. Lão cướp vị cô nương kia hiển nhiên vì lòng dạ bất lương. Âu là ta thừa cơ đang lúc lão nhập định lại cứu cô rồi cùng nhau lên ngựa trốn chạy.

Tuy chàng gặp điều bất hạnh đã nhiều mà lòng nghĩa hiệp vẫn không sút giảm. Chàng biết cử động này nguy hiểm vô cùng, nhưng không nỡ nhìn thấy một vị cô nương tốt đẹp như Thủy Sanh mà phải thất thân vì lão thâm tăng.

Chàng liền rón rén xoay mình, khẽ cất bước bò về phía bụi cỏ rậm.

Khi ở trong ngục, Địch Vân thường cùng Đinh Điển luyện công chàng đã biết lúc đang thở nấp hô hấp thì khác nào người mất đuôi tai điếc, ngũ quan mất hết công dụng. Chàng chỉ mong vị lão tăng kia luyện công say mê là chàng cứu được thiếu nữ, may ra lão không phát giác.

Địch Vân chuyển động thân thể, chỗ chân gầy đau nhói lên rất khó chịu, đành đưa cả trọng lượng của con người đè lên hai cánh tay, chậm chạp bò tới bụi cỏ rậm, may mà nhà sư già vẫn chưa phát giác.

Chàng cúi đầu nhìn xuống thấy ánh trăng soi vào mặt Thủy Sanh.

Thủy Sanh giương cặp mắt tròn xoe lên ngó Dịch Vân. Nàng lộ vẻ khủng khiếp đến cực điểm.

Dịch Vân sợ kinh động đến lão tăng không dám lên tiếng gọi. Chàng liền đánh tay ra hiệu tỏ cho nàng biết mình lại giải cứu.

Thủy Sanh từ lúc bị lão tăng cướp đem đến đây, nàng nghĩ thầm:

– Ta đã lọt vào tay hai tên đâm tãng, chắc là sống không sống được, chết chẳng chết cho. Nếu bị chúng ô nhục thì thật là thảm hại.

Nàng bị điểm huyết chẳng những không thể nhúc nhích mà muốn nói một câu cũng không được.

Từ lúc lão tăng đem nàng bỏ vào trong bụi cỏ rậm, nàng bị bảy kiến bò qua bò lại trên mặt, trên cổ, rất là khó chịu. Bây giờ lại thấy Dịch Vân lén lút mò tới liền cho là chàng chẳng tử tế gì, toan hành động phi lễ, bất giác nàng khiếp sợ đến cùng cực.

Dịch Vân đánh hiệu tay luôn mấy cái tỏ ý giải cứu Thủy Sanh, nhưng nàng khiếp sợ quá, hiểu lầm hiệu tay của chàng, lại càng thêm bỏ vía.

Dịch Vân vươn tay ra kéo nàng ngồi dậy, trở vào con ngựa buộc ở gốc cây, tỏ ra muốn cùng nàng lên ngựa chạy trốn.

Thủy Sanh tuy ngồi dậy rồi, nhưng toàn thân mềm nhũn không tự chủ được.

Nếu Dịch Vân hai chân lành mạnh còn có thể ôm nàng chạy đi, nhưng từ lúc chàng bị gãy giò, cử động rất khó khăn, chẳng thể nào ôm một người nữa mà đi được. Chỉ còn cách giải khai huyết đạo để nàng trốn chạy.

Khốn nỗi chàng không biết phép giải huyết, đành nhìn nàng làm hiệu tay luôn mấy lần, chỉ trở vào những bộ vị trong người, hy vọng nàng đưa mắt chỉ thị những chỗ điểm huyết cho chàng hay.

Thủy Sanh thấy Dịch Vân giơ tay chỉ trở các chỗ trong người mình, thì vừa bẽn lẽn vừa phẫn nộ đến cực điểm. Nàng nghĩ bụng:

– Không hiểu tên ác tăng này đang nghĩ cách gì để làm nhục ta? Ta chỉ cần người nhúc nhích được một chút là ta đập đầu vào vách đá tự tử, để khỏi bị gã ô nhục.

Dịch Vân thấy vẻ mặt Thủy Sanh rất cổ quái, liền nghĩ bụng:

– Chắc nàng không hiểu ý ta. Hiện giờ ngoại trừ cách giải huyết cho nàng, chẳng còn đường lối nào khác để chạy trốn cho thoát nạn.

Rồi chàng tự nhủ:

– Cô nương ơi! Tại hạ có lòng giúp cô thoát hiểm. Vậy có đắc tội, xin cô đừng trách.

Đoạn chàng đưa tay ra khẽ nắn vào phía trên sau lưng Thủy Sanh mấy cái.

Dĩ nhiên những cái nắm bóp này chẳng có công hiệu gì cho sự giải huyết.

Thủy Sanh trong lòng hồi hộp, nàng đang sợ hãi thấy cử động của Dịch Vân càng tăng thêm phần khủng khiếp.

Ngày thường tuy Thủy Sanh vẫn đi theo Uông Khiếu Phong hành hiệp trên chốn giang hồ, nhưng lúc nào hai người cũng đối đãi với nhau rất lễ độ. Cả bàn tay cũng chưa hề đụng vào nhau. Ngoài trừ lúc vừa rồi nàng bị lão tăng ôm đặt lên lưng ngựa, trước nay nàng chưa bị một bàn tay đàn ông nào đụng vào người.

Bây giờ Dịch Vân nắm bóp trên lưng nàng mấy cái khiến nàng đau khổ vô cùng, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Dịch Vân kinh ngạc tự hỏi:

– Sao nàng lại khóc? Ô! Chắc nàng bị điểm huyết ở phía dưới lưng mà ta đụng vào phía trên khiến cho nàng đau quá chịu không nổi mà phải ứa lệ. Ta thử giải khai huyết đạo ở phía dưới cho nàng xem sao.

Chàng liền đưa tay xuống phía dưới khe nắm luôn mấy cái, thì thấy hai mắt Thủy Sanh càng đổ lệ thật nhiều.

Dịch Vân nghi hoặc tự hỏi:

– Té ra đụng vào huyết đạo phía dưới lưng nàng cũng đau đớn, biết làm thế nào?

Dịch Vân biết thân thể đàn bà rất tôn nghiêm. Những chỗ trọng yếu như cổ, ngực, chân, bụng, chàng không dám ngó tới, chứ đừng nói đụng vào nữa.

Rồi chàng tự nhủ:

– Ta đã không biết cách giải huyết mà cứ sờ loạn lên là không được rồi. Chỉ còn cách công nàng lên lần xuống núi, mạo hiểm trốn đi.

Chàng liền nắm lấy hai tay Thủy Sanh kéo nàng đưa lên lưng mình.

Thủy Sanh buồn bực đau khổ đến cùng cực. Trong lúc kinh hãi, phần nộ, mấy lần nàng suýt ngất đi. Bây giờ nàng lại thấy Dịch Vân cầm hai tay đưa lên, tưởng chừng để cởi áo mình, luồng khí tức bức vút lấy trước ngực không thở ra được.

Dịch Vân vừa kéo hai tay Thủy Sanh, toan lôi người nàng lên thì luồng hơi trước ngực nàng xung kích rất mạnh khiến cho á huyết đột nhiên giải khai. Nàng lớn tiếng la:

– Ác tặc! Buông ta ra! Buông ta ra!

Tiếng nàng thét lạnh lạnh bật lên một cách đột ngột khiến cho Dịch Vân giật mình kinh hãi. Hai tay chàng vừa nới ra, Thủy Sanh liền té xuống đất. Chân chàng đứng không vững cũng té theo, đè lên người nàng.

Thủy Sanh vừa kêu la, lập tức lão tăng tỉnh táo lại.

Lão giường mắt lên nhìn thấy hai người nằm lẫn một chỗ, lại nghe Thủy Sanh la hét:

– Ác tặc! Người cầm đao chém bản cô nương một nhát giết quách đi. Không thì buông bản cô nương ra.

Lão tăng nổi lên tràng cười khanh khách hỏi:

– Thằng nhỏ khốn kiếp kia! Người làm gì mà nóng nảy thế? Người định ăn cắp tiểu cô nương của sư tổ chăng?

Lão vừa nói vừa tiến lại chụp lấy sau lưng Dịch Vân nhấc bổng người chàng lên đem ra xa mấy bước rồi bỏ chàng xuống.

Lão cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Ta rất ưa những kẻ tham hoa lớn mật như ngươi. Thật là hợp với tỳ vị của ta.

Dịch Vân bị hai người hiểu lầm thật là dở cười dở khóc, bụng bảo dạ:

– Nếu ta nói rõ sự thật thì lão ác tăng này nhất định phóng một chưởng để kết quả đời ta. Ta đành tạm thời ẩn nhẫn rồi sẽ tìm cách thoát thân, đồng thời giải cứu cả vị cô nương này nữa.

Bỗng nghe lão tăng hỏi:

– Người mới được Bảo Tượng thu làm đồ đệ, có đúng không?

Lão không chờ Dịch Vân trả lời, toét miệng ra cười nói tiếp:

– Chắc Bảo Tượng thích ngươi lắm. Chẳng những y cỡi Huyết đao tăng y ban cho ngươi, mà còn đem cả Huyết hoa bí lục truyền cho ngươi nữa.

Lão nói rồi thò tay vào bọc Dịch Vân móc cuốn sách giấy vàng ra mở coi. Lão lại vỗ đầu chàng hỏi:

– Hay lắm! Hay lắm! Tên họ ngươi là chi?

Dịch Vân đáp:

– Tại hạ là Dịch Vân.

Lão tăng nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Lão chuồn sách vào bọc trả lại chàng và hỏi:

– Sư phụ ngươi đã truyền phép luyện công cho ngươi chưa?

Dịch Vân đáp:

– Chưa.

Lão tăng hỏi:

–Ồ! Cái đó không cần. Sư phụ ngươi đi đâu rồi?

Khi nào Địch Vân dám nói thật Bảo Tượng chẳng phải là sư phụ của mình và hẳn đã chết rồi, chàng đành theo chiều đáp:

– Y... y ngồi thuyền ở dưới sông.

Lão tăng lại hỏi:

– Sư phụ người đã nói pháp danh của sư tổ cho người biết chưa?

Địch Vân đáp:

– Chưa.

Lão tăng nói:

– Pháp danh ta là Huyết Dao lão tổ. Người là một đứa nhỏ tinh ma khéo chiều lòng ta. Người đã đi theo Tổ sư gia thì tha hồ mà hưởng thụ. Về mỹ nữ giai nhân trong thiên hạ người muốn đứa nào là lấy được đứa ấy.

Địch Vân lẩm bẩm:

– Té ra lão này là sư phụ của Bảo Tượng.

Chàng liền hỏi:

– Bọn họ thóa mạ lão... thóa mạ chúng ta là bọn Huyết đao ác tăng. Vậy ra sư... sư tổ là chưởng giáo ở phái ta hay sao?

Huyết Dao lão tổ cười đáp:

– Ha ha! Bảo Tượng thật là con người kín tiếng. Đối với tên đồ đệ thân ái mà hẳn cũng không cho biết về lai lịch gia môn. Chúng ta là một chi trong phái Mật Tông ở Tây Tạng, kêu bằng Huyết Dao Môn...

o O o